



СЛУЖБА БЕЗПЕКИ УКРАЇНИ
Управління Служби безпеки України в Закарпатській області

Слідчий відділ

вул. Довженка, 3, м. Ужгород, 88000, тел. (03122) 3-61-32
www.ssu.gov.ua, e-mail: usbu_zak@ssu.gov.ua Код ЄДРПОУ 20001562

ПОВІДОМЛЕННЯ
про підозру

місто Ужгород

«29» травня 2023 року

Старший слідчий 2 відділення слідчого відділу Управління СБ України в Закарпатській області майор юстиції Стреніцький Роман Валентинович, розглянувши матеріали кримінального провадження № 22022070000000083 від 07.06.2022 та встановивши наявність достатніх доказів для підозри особи у вчиненні кримінального правопорушення, відповідно до ст. ст. 276, 277, 278 КПК України, -

ПОВІДОМИВ:

громадянину України Козлову Володимирі Сергійовичу, 12.07.1958 року народження, уродженцю Закарпатської області, міста Ужгород, мешканцю м. Бор Нижегородської області, російської федерації, раніше не судимого

про те, що він підозрюється у вчиненні кримінальних правопорушень (злочинів) передбачених:

- **ч. 2 ст. 436-2 КК України** – виготовлені та поширенні матеріалів, у яких міститься виправдовування, заперечення збройної агресії російської федерації проти України, розпочатої у 2014 році, а також глорифікація осіб, які здійснювали збройну агресію російської федерації проти України, розпочату у 2014 році.

- **ч. 1 ст. 110 КК України** - розповсюдженні матеріалів із публічними закликами до умисних дій, спрямованих на зміну меж території або державного кордону України на порушення порядку, встановленого Конституцією України.

24 жовтня 1945 року набув чинності Статут Організації Об'єднаних Націй, підписаний 26 червня 1945 року, яким фактично створено Організацію Об'єднаних Націй (далі – ООН).

До складу ООН входять Україна, російська федерація та ще 49 країн-засновниць, а також інші країни світу.

Відповідно до частини 4 статті 2 Статуту ООН, усі Члени вказаної організації утримуються в своїх міжнародних відносинах від погрози силою або її застосування як проти територіальної недоторканності або політичної незалежності будь-якої держави, так і будь-яким іншим чином, несумісним із Цілями Об'єднаних Націй.

Декларацією Генеральної Асамблеї ООН № 36/103 від 9 грудня 1981 року про недопустимість інтервенції та втручання у внутрішні справи держав та резолюціями – № 2131 (XX) від 21 грудня 1965 року, що містить Декларацію про неприпустимість втручання у внутрішні справи держав та про захист їх незалежності та суверенітету; № 2625 (XXV) від 24 жовтня 1970 року, що містить Декларацію про принципи міжнародного права, що стосуються дружніх відносин і співробітництва між державами відповідно до Статуту ООН;

№ 2734 (XXV) від 16 грудня 1970 року, що містить Декларацію про зміцнення міжнародної безпеки, та № 3314 (XXIX) від 14 грудня 1974 року, що містить Визначення агресії, – встановлено, що жодна з держав не має права здійснювати інтервенцію чи

втручання у будь-якій формі або з будь-якої причини у внутрішні та зовнішні справи інших держав. Цими ж міжнародними документами закріплено обов'язок держав: утримуватися від озброєної інтервенції, підривної діяльності, військової окупації, здійснення сприяння, заохочення чи підтримки сепаратистської діяльності; не допускати на власній території навчання, фінансування та вербовки найманців чи засилання таких найманців на територію іншої держави.

Крім того, у статтях 1-5 Резолюції Генеральної Асамблеї ООН від 14 грудня 1974 року № 3314 (XXIX) серед іншого визначено, що ознаками агресії є:

- застосування збройної сили державою проти суверенітету, територіальної недоторканності чи політичної незалежності іншої держави;
- застосування збройної сили державою в порушення Статуту ООН.

Будь-яке з наступних діянь, незалежно від оголошення війни, кваліфікується як акт агресії:

- вторгнення або напад збройних сил держави на територію іншої держави або будь-яка військова окупація, який би тимчасовий характер вона не мала, яка є результатом такого вторгнення або нападу, або будь-яка анексія із застосуванням сили території іншої держави або частини її;
- бомбардування збройними силами держави території іншої держави або застосування будь-якої зброї державою проти території іншої держави;
- блокада портів або берегів держави збройними силами іншої держави;
- напад збройними силами держави на сухопутні, морські або повітряні сили, або морські та повітряні флоти іншої держави;
- застосування збройних сил однієї держави, що знаходяться на території іншої держави за угодою з приймаючою державою, у порушення умов, передбачених в угоді, або будь-яке продовження їх перебування на такій території після припинення дії угоди;
- дія держави, яка дозволяє, щоб її територія, яку вона надала в розпорядження іншої держави, використовувалася цією іншою державою для здійснення акту агресії проти третьої держави;
- засилання державою або від імені держави збройних банд, груп, іррегулярних сил або найманців, які здійснюють акти застосування збройної сили проти іншої держави, які мають настільки серйозний характер, що це є рівносильним наведеним вище актам, або її значна участь у них.

Жодні міркування будь-якого характеру, чи то політичного, економічного, військового чи іншого характеру, не можуть слугувати виправданням агресії.

Крім того, принципи суверенної рівності, поваги прав, притаманних суверенітету, незастосування сили чи погрози силою, непорушності кордонів, територіальної цілісності держав, мирного врегулювання спорів та невтручання у внутрішні справи держав були закріплені також у Заключному акті Наради з безпеки та співробітництва в Європі від 1 серпня 1975 року, який підписаний СРСР, правонаступником якого є російська федерація.

Статтями 1 та 2 III Конвенції про відкриття воєнних дій від 18 жовтня 1907 року, яка вступила в дію 26 січня 1910 року та 7 березня 1955 року визнана СРСР, правонаступником якого є російська федерація, передбачено, що військові дії між державами не повинні починатися без попереднього та недвозначного попередження у формі або мотивованого оголошення війни, або ультиматуму з умовним оголошенням війни. Про існування стану війни має бути без зволікання оповіщено нейтральним державам, і він матиме для них дійсну силу лише після отримання оповіщення.

Верховною Радою Української Радянської Соціалістичної Республіки 24.08.1991 схвалено «Акт проголошення незалежності України», яким урочисто проголошено незалежність України та створення самостійної української держави – України. Згідно з цим документом територія України є неподільною та недоторканою.

Незалежність України визнали понад 68 держав світу, серед яких і російська федерація (далі - РФ).

У преамбулі Декларації про державний суверенітет України від 16.07.1990 (далі – Декларація) вказано, що Верховна Рада Української Радянської Соціалістичної Республіки проголошує державний суверенітет України як верховенство, самостійність, повноту і

неподільність влади Республіки в межах її території та незалежність і рівноправність у зовнішніх зносинах.

31 травня 1997 року, відповідно до положень Статуту ООН і зобов'язань згідно із Заключним актом Наради з безпеки і співробітництва в Європі, Україна та російська федерація уклали Договір про дружбу, співробітництво і партнерство між Україною і російською федерацією (ратифікований Законом України від 14 січня 1998 року №13/98-ВР та Федеральним Законом російської федерації від 2 березня 1999 року № 42-ФЗ). Відповідно до статей 2 – 3 зазначеного Договору, російська федерація зобов'язалася поважати територіальну цілісність України, підтвердила непорушність існуючих між ними кордонів та зобов'язалася будувати відносини одна з одною на основі принципів взаємної поваги, суверенної рівності, територіальної цілісності, непорушності кордонів, мирного врегулювання спорів, незастосування сили або погрози силою, у тому числі економічні та інші способи тиску, права народів вільно розпоряджатися своєю долею, невтручання у внутрішні справи, додержання прав людини та основних свобод, співробітництва між державами, сумлінного виконання взятих міжнародних зобов'язань, а також інших загальновизнаних норм міжнародного права.

Відповідно до опису і карти державного кордону, які є додатками до Договору між Україною та російською федерацією про українсько-російський державний кордон від 28 січня 2003 року (ратифікований російською федерацією 22 квітня 2004 року), територія Автономної Республіки Крим, м. Севастополя, Донецької і Луганської областей відноситься до території України.

Статтями 1-3 Конституції України, яка прийнята Верховною Радою України 28.06.1996, визначено, що Україна є суверенною і незалежною, демократичною, соціальною, правовою державою. Людина, її життя і здоров'я, честь і гідність, недоторканність і безпека визнаються в Україні найвищою соціальною цінністю.

Згідно зі статтею 5 Конституції України, носієм суверенітету та єдиним джерелом влади в Україні є народ. Народ здійснює владу безпосередньо і через органи державної влади та органи місцевого самоврядування.

Право визначати і змінювати конституційний лад в Україні належить виключно народові і не може бути узурповане державою, її органами або посадовими особами.

Відповідно до ст. 68 Конституції України, кожен зобов'язаний неухильно додержуватися Конституції України та законів України, не посягати на права і свободи, честь і гідність інших людей.

Статтями 132, 133 Конституції України визначено, що територіальний устрій України ґрунтується на засадах єдності та цілісності державної території, поєднання централізації і децентралізації у здійсненні державної влади, збалансованості і соціально-економічного розвитку регіонів, з урахуванням їх історичних, економічних, екологічних, географічних і демографічних особливостей, етнічних і культурних традицій. Систему адміністративно-територіального устрою України складають: АР Крим, області, зокрема Донецька та Луганська, а також райони, міста, райони у містах, селища і села.

Відповідно до статті 7 Закону України «Про основи національної безпеки України» - інформаційною безпекою є, зокрема, захищеність України від намагань маніпулювати суспільною свідомістю, у тому числі шляхом поширення недостовірної, неповної або упередженої інформації.

Стаття 8 Закону України «Про основи національної безпеки України» зазначає, що з урахуванням геополітичної і внутрішньої обстановки в Україні діяльність усіх державних органів має бути зосереджена, зокрема на прогнозуванні, своєчасному виявленні, попередженні і нейтралізації зовнішніх і внутрішніх загроз національній безпеці, збереження соціально-політичної стабільності суспільства та зміцнення позицій України у світі. Основним напрямом державної політики з питань національної безпеки України в інформаційній сфері є, крім іншого, забезпечення інформаційного суверенітету України.

20 лютого 2014 року, з метою блокування та захоплення адміністративних будівель і ключових об'єктів військової та цивільної інфраструктури для забезпечення військової окупації та подальшої анексії рф території АР Крим і м. Севастополя, усупереч вимогам пунктів 1, 2 Меморандуму про гарантії безпеки у зв'язку з приєднанням України до Договору

про нерозповсюдження ядерної зброї від 5 грудня 1994 року, пунктів 3, 8 Меморандуму про підтримку миру та стабільності в Співдружності Незалежних Держав від 10 лютого 1995 року, статей 2, 3 Договір про дружбу, співробітництво і партнерство між Україною і російською федерацією, принципів Заключного акта Наради з безпеки та співробітництва в Європі від 1 серпня 1975 року, а також всупереч вимогам частини 4 статті 2 Статуту ООН, Декларації Генеральної Асамблеї ООН № 36/103 від 9 грудня 1981 року про недопустимість інтервенції та втручання у внутрішні справи держав та декларацій, затверджених резолюціями Генеральної Асамблеї ООН № 2131 (XX) від 21 грудня 1965 року, що містить Декларацію про неприпустимість втручання у внутрішні справи держав та про захист їх незалежності та суверенітету, № 2625 (XXV) від 24 жовтня 1970 року, що містить Декларацію про принципи міжнародного права, що стосуються дружніх відносин і співробітництва між державами відповідно до Статуту ООН, № 2734 (XXV) від 16 грудня 1970 року, що містить Декларацію про зміцнення міжнародної безпеки, № 3314 (XXIX) від 14 грудня 1974 року, що містить Визначення агресії, статей 1, 2 III Конвенції про відкриття воєнних дій від 18 жовтня 1907 року, статей 1, 2, 68 Конституції України, на територію суверенної держави Україна, а саме АР Крим і м. Севастополь, представниками влади рф і службовими особами ЗС рф розпочато збройне вторгнення регулярних військ рф на територію України.

Частиною 2 статті 1 Закону України «Про забезпечення прав і свобод громадян та правовий режим на тимчасово окупованій території України» від 15 квітня 2014 № 1207-VII констатовано, що тимчасова окупація території України розпочалася 20 лютого 2014 року.

Законом України «Про особливості державної політики із забезпечення державного суверенітету України на тимчасово окупованих територіях у Донецькій та Луганській областях» від 18 січня 2018 року № 2268-VIII визначено, що збройна агресія російської федерації розпочалася з неоголошених і прихованих вторгнень на територію України підрозділів збройних сил та інших силових відомств російської федерації, а також шляхом організації та підтримки терористичної діяльності; російська федерація чинить злочин агресії проти України та здійснює тимчасову окупацію частини її території за допомогою збройних формувань російської федерації, що складаються з регулярних з'єднань і підрозділів, підпорядкованих Міністерству оборони російської федерації, підрозділів та спеціальних формувань, підпорядкованих іншим силовим відомствам російської федерації, їхніх радників, інструкторів та іррегулярних незаконних збройних формувань, озброєних банд та груп найманців, створених, підпорядкованих, керованих та фінансованих російською федерацією, а також за допомогою окупаційної адміністрації російської федерації, яку складають її державні органи та структури, функціонально відповідальні за управління тимчасово окупованими територіями України, та підконтрольні російській федерації самопроголошені органи, які узурпували виконання владних функцій на тимчасово окупованих територіях України.

Відповідно до рішення Ради національної безпеки і оборони України (далі по тексту РНБО) від 14 вересня 2020 року “Про Стратегію національної безпеки України”, затвердженої Указом Президента України № 392/2020 від 14 вересня 2020 року - Для відновлення свого впливу в Україні російська федерація, продовжуючи гібридну війну, системно застосовує політичні, економічні, інформаційно-психологічні, кібер- і воєнні засоби; посилюються угруповання збройних сил російської федерації та їх наступальний потенціал, регулярно проводяться масштабні військові навчання поблизу державного кордону України, що свідчить про збереження загрози військового вторгнення; зростає мілітаризація територій тимчасово окупованої Автономної Республіки Крим та міста Севастополя; зберігається загроза з боку російської федерації вільному судноплавству у Чорному та Азовському морях, Керченській протоці. Спеціальні служби іноземних держав, насамперед російської федерації, продовжують розвідувально-підривну діяльність проти України, намагаються підживлювати сепаратистські настрої, використовують організовані злочинні угруповання і корумпованих посадових осіб, прагнуть зміцнити інфраструктуру впливу. Деструктивна пропаганда як зовні, так і всередині України, використовуючи суспільні протиріччя, розпалює ворожнечу, провокує конфлікти, підриває суспільну єдність. Державний суверенітет, територіальна цілісність, демократичний конституційний лад та інші життєво важливі національні інтереси

мають бути захищені також від невоєнних загроз з боку російської федерації та інших держав, зокрема спроб спровокувати внутрішні конфлікти.

21 лютого 2022, з метою створення приводів для ескалації конфлікту і спроби виправдання своєї агресії перед громадянами російської федерації та світовою спільнотою, російською федерацією визнано «Донецьку народну республіку» та «Луганську народну республіку» незалежними державами.

У період до приблизно 05 години 00 хвилин 24 лютого 2022 року Президент російської федерації володимир путін, а також інші невстановлені представники військово-політичного керівництва рф, діючи всупереч вимогам п.п. 1,2 Меморандуму про гарантії безпеки у зв'язку з приєднанням України до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї від 05.12.1994, принципам Заключного акту Наради з безпеки та співробітництва в Європі від 01.08.1975 та вимогам ч. 4 ст. 2 Статуту ООН і Декларацій Генеральної Асамблеї Організації Об'єднаних Націй від 09.12.1981 № 36/103, від 16.12.1970 № 2734 (XXV) від 21.12.1965 № 2131 (XX), від 14.12.1974 № 3314 (XXIX), спланували, підготували і розв'язали агресивну війну та воєнний конфлікт проти України, а саме віддали наказ на вторгнення підрозділів ЗС рф на територію України.

Так, 24 лютого 2022 року о 5 годині президентом російської федерації володимиром путіним оголошено рішення розпочати військову операцію в Україні, у зв'язку з чим на виконання вищевказаного наказу, під безпосереднім керівництвом та контролем представників влади рф, її Збройних Сил, спецслужб та інших осіб, військовослужбовці Збройних Сил російської федерації, шляхом збройної агресії, із застосуванням зброї незаконно вторглися на територію України через державні кордони України Київської, Чернігівської, Сумської, Харківської, Луганської, Донецької та інших областей, в тому числі вийшовши за межі адміністративних кордонів Херсонської, Миколаївської, Запорізької областей, та здійснили збройний напад на державні органи, органи місцевого самоврядування, підприємства, установи, організації, військові частини, інші об'єкти, які мають важливе народногосподарське чи оборонне значення, а також окупували частин вказаної території України, чим змінили межі її території та державного кордону на порушення порядку, встановленого Конституцією України, що частково продовжується по теперішній час та призводить до загибелі людей та інших тяжких наслідків.

24 лютого 2022 року указом Президента України Володимира Зеленського №64/2022, у зв'язку з військовою агресією російської федерації проти України, на підставі пропозиції Ради національної безпеки і оборони України, відповідно до пункту 20 частини першої статті 106 Конституції України, Закону України «Про правовий режим воєнного стану» введено воєнний стан на всій території України на 30 діб та який наділ продовжувався та діє на даний час.

Рішенням Верховної ради України відповідно до Резолюції Генеральної Асамблеї ООН 3314 «Визначення агресії» від 14 грудня 1974 року російська федерація визнана державою-агресором, яка здійснює збройну агресію проти України, розв'язала і веде повномасштабну агресивну війну проти України та Українського народу з порушенням норм міжнародного права, вчиняючи злочини проти людства.

Як встановлено, планування, фінансування та реалізація російською федерацією агресивної війни та агресивних воєнних дій проти України, проведення розвідувальної та підривної діяльності на шкоду суверенітету, територіальній цілісності та недоторканності, обороноздатності, державній, економічній та інформаційній безпеці України, організовується, спрямовується, здійснюється силами, насамперед, ЗС рф, Головного розвідувального управління Генерального штабу Збройних Сил російської федерації, Федеральної служби безпеки російської федерації, найманців, а також осіб, залучених до співробітництва на конфіденційній (негласній) основі, у тому числі громадян України.

Досудовим розслідуванням встановлено, що громадянин України Козлов Володимир Сергійович, після початку збройної агресії рф проти України, будучи прихильником мілітаризованої політики здійснюваної рф щодо України та підтримуючи ідеологічну основу так званого «руського мира», з використанням загальнодоступних інформаційних ресурсів свідомо виправдовує та заперечує збройну агресію рф проти України, розпочатої у 2014 році,

глюорифікує осіб, які здійснюють збройну агресію рф проти України, керованих та фінансованих рф.

Так, на виконання свого злочинного умислу Козлов В.С., будучи громадянином України, усвідомлюючи злочинність своїх дій, будучи обізнаним про здійснення рф збройної агресії проти України, керуючись ідеологічними мотивами, створив загальнодоступний обліковий запис в соціальній мережі «Вконтакте» під ніком «Владимир Козлов» за посиланням: <https://vk.com/id224941913>.

Використовуючи наявні в своєму користування інформаційні ресурси у мережі Інтернет, Козлов В.С. усвідомлюючи, що опубліковані матеріали користувачами даної мережі формують певні ідеї і погляди направлені на схилення інших користувачів до вчинення активних дій, перебуваючи на території російської федерації, поширив публікації, у яких міститься інформація щодо прославлення і виправдовування дій військових ЗС рф на території України та поширення неправдивої інформації, котра дискредитує дії військових Збройних сил України, тим самим проводячи пропаганду, спрямовану на виправдування та схвалення збройної агресії рф проти України, та здійснюючи психологічний вплив на користувачів зазначених соціальних мереж.

В такий спосіб, Козлов В.С. у невстановленому досудовому розслідуванні місці підготував, опублікував та поширив наступні матеріали:

02.03.2022 о 12:06 на своїй особистій сторінці «Владимир Козлов», у соціальній мережі «ВКонтакте», що знаходиться за гіперпосиланням <https://vk.com/id224941913>, Козлов В.С., розмістив публікацію за гіперпосиланням «https://m.vk.com/wall224941913_9», наступного змісту (текст мовою оригіналу):

«Господи, благослови В.В.Путина и нашу Армию , освободить от нацистско-бандеровской мрази всю Украину , до самых западных границ , освободить мой родной Ужгород от бандеровского гнёта ! Владимир Владимирович , не оставляйте нацистам мой Ужгород , за который в октябре 1944 г проливал кровь и освобождал от венгерских , немецких фашистов и бандеровских недобитков мой отец , город где могила моего отца ! Господи , помоги очистить от скверны Украинскую землю - ПОМОГИ ГОСПОДИ ! Слава Российской Армии освободительнице !»

16.03.2022 о 21:40 на особистій сторінці «Владимир Козлов» соціальної мережі «ВКонтакте», що знаходиться за гіперпосиланням: <https://vk.com/id224941913>, Козлов В.С. розмістив та поширив публікацію за гіперпосиланням «https://m.vk.com/wall224941913_44», наступного змісту (текст мовою оригіналу):

«Моя родной край , мой родной Ужгород - дай Бог , освободится от укро-бандеровской чумы !»

Публікація групи «ДОНЕЦК ДНР РОССИЯ НОВОСТИ ДОНБАССА НОВОРОССИИ» гіперпосилання - «https://m.vk.com/wall-50332460_2518436»

«СЛАВА ПОДКАРПАТСКОЙ РУСИ! В ЕДИНСТВЕ С РОССИЕЙ!

Я русин был, есмь и буду... Неудобная правда о Подкарпатской Руси.

Фильм рассказывает об истории Подкарпатской Руси и о жителях этого края – русинах, древней ветви русского народа, само существование которых сегодня отрицается украинскими властями.

Веками боролись русины за сохранение своей национальной самобытности и несмотря на многочисленные попытки вычеркнуть этот народ из истории, сохранили до наших дней свой язык, оригинальную культуру и сознание своего духовного единства с Православной Святой Русью.»

29.03.2022 о 16:57 особистій сторінці «Владимир Козлов» соціальної мережі «ВКонтакте», що знаходиться за гіперпосиланням <https://vk.com/id224941913>, Козлов В.С. розмістив та поширив публікацію за гіперпосиланням «https://m.vk.com/wall224941913_67», наступного змісту (текст мовою оригіналу):

«Ну что господа-товарищи , прошли переговоры с укро-нацистами... это как если бы были переговоры с Геббельсом в Минске в 1944 году , по итогам которых Советские войска в разы сократили бы свою "интенсивность" в наступлении ! Не знаю какая там были подковёрная возня , но чувства , у меня как у обывателя - гнетуще разочаровывающие ,

чувство такого то предательства со стороны переговорщиков ... Этот сговор , здорово подорвёт надежды и веру русскоязычных на украине в заявленную денацификацию , народ будет чувствовать что его отдали на съедение нацистам , а те уж "оттянутся" по полной , вымещая свою звериную злобу ! Хотелось бы ошибаться ...»

09.04.2022 о 14:38 на особистій сторінці «Владимир Козлов», соціальної мережі «ВКонтакте», що знаходиться за гіперпосиланням: <https://vk.com/id224941913>, Козлов В.С., розмістив та поширив публікацію за гіперпосиланням «https://m.vk.com/wall224941913_93», наступного змісту (текст мовою оригіналу):

«Мой отец , освобождал мой родной г.Ужгород от фашистов осенью 1944г. . Как бы хотелось , опять освободить мой город от бандеровско-нацистского отребья !»

09.04.2022 о 16:56 на особистій сторінці «Владимир Козлов», соціальної мережі «ВКонтакте» за гіперпосиланням: <https://vk.com/id224941913>, Козлов В.С. розмістив та поширив публікацію за гіперпосиланням «https://m.vk.com/wall224941913_95», наступного змісту (текст мовою оригіналу):

«Вот фото, где в г.Ужгород на пл.Корятовича , проходит первый парад по случаю освобождения города от фашистов 1945 г. На фото в первом ряду с знаменем 875 Самоходно Артиллерийского Полка стоит мой отец . Сейчас у меня одно желание - ПОВТОРИТЬ путь отца, и очистить от этих ублюдочных байдено-бандеро-нацистов мой родной город , и поклониться на Холме Славы героям-освободителям, и своему отцу , в той войне !»

Згідно з висновком судово-лінгвістичної експертизи №54/15/6-223 від 15.02.2023, у вищевказаних публікаціях розміщених та поширених Козловим В.С., на сторінці «Владимир Козлов» у соціальній мережі «ВКонтакте», встановлено: тенденційна добірка фактів, послідовність викладення тез, надання їм авторської оцінки та аксіологічних характеристик у спосіб, що забезпечує транслювання (поширення) високого ступеню схвалення, прихильності, солідарності, ідеологічної підтримки, виправдовування деструктивних, агресивних щодо України рішень та дій держави-агресора російської федерації, підтримки, схвалення агресивної політики російської федерації проти України, виправдовування збройної агресії російської федерації проти України, глорифікації (у значенні прославлення, схвалення, прихильності) осіб, які здійснювали / здійснюють збройну агресію російської федерації проти України, [з огляду на експресивність у мовленні] палкого прагнення, очікування власником акаунту досягнення заявлених російською федерацією псевдоідеологічних цілей збройної агресії проти України. З огляду на публічність оприлюднення, аргументованість, системність поширення ідентичних меседжів, можна стверджувати, що текстові матеріали, які досліджуються, становлять також пропаганду збройної агресії російської федерації проти України, пропаганду російського тоталітарного режиму.

Таким чином, за вищевикладених обставин Козлов Володимир Сергійович, 12.07.1958 року народження, обґрунтовано підозрюється у виготовленні та поширенні матеріалів, у яких міститься виправдовування, заперечення збройної агресії російської федерації проти України, розпочатої у 2014 році, а також глорифікація осіб, які здійснювали збройну агресію російської федерації проти України, розпочату у 2014 році, тобто у вчиненні кримінального правопорушення (злочину), передбаченого ч. 2 ст. 436-2 КК України.

Окрім цього, діючи умисно, продовжуючи свою злочинну діяльність Козлов В.С., усвідомлюючи, що зміна меж території та державного кордону України можлива виключно в межах діючого законодавства України, 16.03.2022 о 15:31 на своїй особистій сторінці під назвою «Владимир Козлов», у соціальній мережі «ВКонтакте», що за посиланням: <https://vk.com/id224941913>, Козлов В.С. перебуваючи у невстановленому досудовому розслідуванні місці, розмістив та поширив публікацію спільноти «Вооружённые силы Новоросии», яка знаходиться за гіперпосиланням «https://m.vk.com/wall224941913_41», та відоеозвернення Гецака П.І., наступного змісту (текст мовою оригіналу):

«Господи! Благослови В.В.Путина и Армию России освободить Закарпатский край и мой родной г.УЖГОРОД от нацистско-бандеровской чумы ! Аминь !»

Публікація групи «Вооруженные Силы Новоросии (ВСН)» «https://m.vk.com/wall-35660695_359632», (звернення Геца П.І. до Путіна В.В.) яка містить текстове повідомлення та відео-звернення за посиланням:

https://m.vk.com/video-35660695_456310978?list=20f4df0718c123d425:

«Украина посыпалась: закарпатские русины обратились напрямую к Путину»

Процессы разрушения государства приобретают на Украине необратимый характер: признан Донбасс, группировка ВСУ в ДНР и ЛНР методично уничтожается, что лишает Киев основную часть армии, над городами юга поднимается российский флаг, а теперь и лидер закарпатских русинов обратился напрямую к президенту Путину с просьбой ликвидировать Западную Украину.

Имя Петра Геца широкая общественность узнала ещё в 2014 году, тогда он делал аналогичные заявления во время Русской весны. За это он подвергался преследованиям со стороны киевского режима все эти восемь лет.

Сегодня он вновь обращается к России и её лидеру. «Русская Весна» приводит текст обращения полностью:

«Глубокоуважаемый Владимир Владимирович.

Обращаюсь к вам от имени руководителя (с 2014 г.) русинства.

Русины, как никто другой, пострадали от геноцида, начиная от массового австро-венгерского 1914–1918 гг., когда более 120 тысяч русинов были замучены в концлагерях Терезин, Талергоф.

Не меньшим гонениям русины подверглись за православную веру. Чего стоит только один Сигет-Мараморошский процесс 1914 года, отметившийся гонением русинов за свою веру православную.

В 1946 году за одну ночь всех русинов сделали украинцами. Все школы с русинским языком преподавания были переведены на украинский язык преподавания.

В 2008 году Украина провела массовое антирусинское судилище по криминальному делу № 499 за законное требование русинов реализовать итоги Закарпатского областного референдума от 1 декабря 1991 года, на котором 78% закарпатцев проголосовали за „самоуправляемую территорию, не входящую ни в какие иные территориальные образования”.

То, что на Украине началось на майдане в 2013-м, для русинов началось в августе 2008 года. Русины испили чашу широкомасштабного, многовекового геноцида и гонений за свою веру, за свой язык, за свою самоидентификацию, за свое волеизъявление на референдуме.

В 1996 году Украина приняла государственный план по решению вопроса украинцев русинов, а фактически по 10 пунктам государственный план по уничтожению русинов.

Но русины живы и твердо стоят ногами на своей земле, наделённые правами и титулами, согласно Сен-Жерменскому договору 1919 года. Территория русинов на юг от Карпат признана 57 государствами мира, включая все страны большой Антанты.

Ситуация вокруг Украины близка к развязке. От того, как она будет решена, в очень многом будет зависеть и дальнейшая судьба самой РФ.

Русины официально поддержали позицию руководства РФ по Украине.

В контексте принуждения Украины к миру и федерализации земель предлагаем Западную Украину преобразовать в Карпатскую Русь на правах, мандатах, титулах русинов.

Если Западная Украина останется в том виде, в котором она находится сейчас, то под вопросом:

- стратегия национальной безопасности РФ;
- русофобия;
- ликвидация источника международного терроризма;
- дебандеризация, денацификация;
- форпост на западе Руси, которым он является более 1200 лет.

Надеемся, что решение этих вопросов через Карпатскую Русь органично впишется в Стратегию национальной безопасности РФ.

Председатель МЦ „Матица Русинов”»

Розмістивши вищезазначений допис, Козлов В.С. публічно і відкрито звернувся до невизначеного кола користувачів соціально-орієнтованого веб-ресурсу «Вконтакте»,

поширивши серед читачів та користувачів даного соціально-орієнтованого веб-ресурсу погляди та ідеї направлені на зміну меж території або державного кордону України на порушення порядку, встановленого Конституцією України, шляхом відокремлення Закарпатської області від України.

Згідно з висновком судово-лінгвістичної експертизи №54/15/6-223 від 15.02.2023, у вищезазначеній публікації Козлова В.С., міститься публічний заклик до дій, спрямованих на зміну меж території та державного кордону України, оскільки лексичний прояв: заклик, адресований до в.в.путіна, президента рф, у зверненні Петра Гецька, представника русинського етносу, що проживає на території Закарпатської області, перетворити / трансформувати Західну Україну у [закономірно незалежну від України, за текстом - залежну русина у лояльну до росії державу] «Карпатську Русь», тобто у ході збройної агресії проти України, відповідно, всупереч порядку, встановленому Конституцією України, реалізувати дію, у результаті якої відбудеться втрата Україною її західної території, зокрема Закарпатської області, а отже зміна меж території та державного кордону України.

Таким чином, за вищевикладених обставин, Козлов Володимир Сергійович, своїми умисними діями, розповсюдив матеріали із закликами до вчинення умисних дій з метою змін меж території та державного кордону України на порушення порядку, встановленого Конституцією України, чим вчинив посягання на територіальну цілісність і недоторканність України, тобто кримінальне правопорушення, передбачене ч. 1 ст. 110 КК України..

Старший слідчий 2-го відділення слідчого відділу
УСБУ в Закарпатській області
майор юстиції

Роман СТРЕНІЦЬКИЙ

ПОГОДЖЕНО
Прокурор відділу
Закарпатської обласної прокуратури

Антон ЮЗЕФІВ

Про підозру мені повідомлено: «___» _____ 2023 року

Копія повідомлення про підозру Козлову В.С та нападнику отримана
Підозрюваний: _____ / *Козлова В.С.*

Копія повідомлення про підозру отримана
Захисник: _____ / *Сергій Володимир*
09.05.23

ПАМ'ЯТКА

про процесуальні права та обов'язки підозрюваного
Козлова Володимира Сергійовича, 12.07.1958 року народження

Підозрюваному Козлову Володимирі Сергійовичу роз'ясненні його права, передбачені ст. 42 КПК України, а саме:

- 1) знати, у вчиненні якого кримінального правопорушення його підозрюють;
- 2) бути чітко і своєчасно повідомленим про свої права, а також отримати їх роз'яснення у разі необхідності;
- 3) на першу вимогу мати захисника і побачення з ним до першого та перед кожним наступним допитом з дотриманням умов, що забезпечують конфіденційність спілкування, на присутність захисника під час допиту та інших процесуальних дій, на відмову від послуг захисника в будь-який момент кримінального провадження, на отримання послуг захисника за рахунок держави у випадку відсутності коштів на оплату таких послуг;

Повідомлення про підозру Козлову В.С та нападнику отримана
Сілава М.С. 9.05.2023р.

4) не говорити нічого з приводу підозри проти нього або у будь-який момент відмовитися відповідати на запитання;

5) давати пояснення, показання з приводу підозри чи в будь-який момент відмовитися їх давати;

6) вимагати перевірки обґрунтованості затримання;

7) у разі затримання – на негайне повідомлення членів сім'ї, близьких родичів чи інших осіб про затримання і місце свого перебування;

8) збирати і подавати слідчому, прокурору, слідчому судді докази;

9) брати участь у проведенні процесуальних дій;

10) під час проведення процесуальних дій ставити запитання, подавати свої зауваження та заперечення щодо порядку проведення дій, які заносяться до протоколу;

11) застосовувати з додержанням вимог КПК України технічні засоби при проведенні процесуальних дій, в яких він бере участь. Слідчий, прокурор, слідчий суддя, суд мають право заборонити застосовування технічних засобів при проведенні окремої процесуальної дії чи на певній стадії кримінального провадження з метою нерозголошення відомостей, які містять таємницю, що охороняється законом, чи стосуються інтимного життя особи, про що виноситься вмотивована постанова (ухвала);

12) заявляти клопотання про проведення процесуальних дій, про забезпечення безпеки щодо себе, членів своєї сім'ї, близьких родичів, майна, житла тощо;

13) заявляти відводи;

14) ознайомлюватися з матеріалами досудового розслідування, та вимагати відкриття матеріалів;

15) одержувати копії процесуальних документів та письмові повідомлення;

16) оскаржувати рішення, дії та бездіяльність слідчого, прокурора, слідчого судді;

17) вимагати відшкодування шкоди, завданої незаконними рішеннями, діями чи бездіяльністю органу, що здійснює оперативно-розшукову діяльність, досудове розслідування, прокуратури або суду, в порядку, визначеному законом, а також відновлення репутації, якщо підозра, обвинувачення не підтвердились;

18) користуватись рідною мовою, отримувати копії процесуальних документів рідною або іншою мовою, якою він володіє, та в разі необхідності користуватися послугами перекладача за рахунок держави.

Підозрюваний, який є іноземцем і тримається під вартою, має право на зустрічі з представником дипломатичної чи консульської установи своєї держави, яку йому зобов'язана забезпечити адміністрація місця ув'язнення.

На всіх стадіях кримінального провадження підозрюваний має право примиритися з потерпілим і укласти угоду про примирення. У передбачених законом України про кримінальну відповідальність та КПК України випадках примирення є підставою для закриття кримінального провадження.

Також, підозрюваному Козлову В.С. роз'яснено зміст ст. 63 Конституції України, про те, що: особа не несе відповідальності за відмову давати показання або пояснення щодо себе, членів сім'ї чи близьких родичів, коло яких визначається законом.

Права мені роз'яснені та зрозумілі. Пам'ятку про процесуальні права та обов'язки підозрюваного отримав.

Підозрюваний: _____ / _____ /

Захисник: _____ / *Валерій Ковальчук* /

«10» год. «05» хв. «01» 05 2023 року.

Повідомлення про підозру вручив та права роз'яснив:

Старший слідчий 2-го відділення слідчого відділу
УСБУ в Закарпатській області
майор юстиції

Сілавба Ю.С.
Козлов В.С.
Роман СТРЕНІЦЬКИЙ

ПОВІСТКА ПРО ВИКЛИК

Кому: Козлов Володимир Сергійович, 12.07.1958 року народження
Куди: місто Бор Нижегородської області російської федерації
відповідно до вимог ст.ст. 133, 135 Вам необхідно з'явитися 13.05.2023 року о 10 год. до Управління СБ України в Закарпатській області, каб. № 70 за адресою м. Ужгород, вул. Довженка, буд. 3, для участі слідчих та процесуальних діяч в якості підозрюваної, у кримінальному провадженні № 22022070000000083 від 07.06.2022 р. При собі необхідно мати паспорт громадянина України або, як виняток, інший документ.

Стаття 138. Поважні причини неприбуття особи на виклик

1. Поважними причинами неприбуття особи на виклик є:
 - 1) затримання, тримання під вартою або відбування покарання;
 - 2) обмеження свободи пересування внаслідок дії закону або судового рішення;
 - 3) обставини непереборної сили (епідемії, військові події, стихійні лиха або інші подібні обставини);
 - 4) відсутність особи у місці проживання протягом тривалого часу внаслідок відрядження, подорожі тощо;
 - 5) тяжка хвороба або перебування в закладі охорони здоров'я у зв'язку з лікуванням або вагітністю за умови неможливості тимчасово залишити цей заклад;
 - 6) смерть близьких родичів, членів сім'ї чи інших близьких осіб або серйозна загроза їхньому життю;
 - 7) несвоєчасне одержання повістки про виклик;
 - 8) інші обставини, які об'єктивно унеможливають з'явлення особи на виклик.

Стаття 139. Наслідки неприбуття на виклик

1. Якщо підозрюваний, обвинувачений, свідок, потерпілий, цивільний відповідач, який був у встановленому КПК України порядку викликаний (зокрема, наявне підтвердження отримання ним повістки про виклик або ознайомлення з її змістом іншим шляхом), не з'явився без поважних причин або не повідомив про причини свого неприбуття, на нього накладається грошове стягнення у розмірі: - від 0,25 до 0,5 розміру мінімальної заробітної плати – у випадку неприбуття на виклик слідчого, прокурора; - від 0,5 до 2 розмірів мінімальної заробітної плати – у випадку неприбуття на виклик слідчого судді, суду.

2. У випадку, встановленому частиною першою цієї статті, до підозрюваного, обвинуваченого, свідка, може бути застосовано привід.

3. За злісне ухилення від явки свідок, потерпілий несуть відповідальність, встановлену законом.

Старший слідчий 2-го відділення СВ
УСБУ в Закарпатській області
майор юстиції



Роман СТРЕНИЦЬКИЙ

09 травня 2023 року

ПОВІСТКА ПРО ВИКЛИК

Кому: Козлов Володимир Сергійович, 12.07.1958 року народження
Куди: місто Бор Нижегородської області російської федерації
відповідно до вимог ст.ст. 133, 135 Вам необхідно з'явитися 16.05.2023 року о 10 год. до Управління СБ України в Закарпатській області, каб. № 70 за адресою м. Ужгород, вул. Довженка, буд. 3, для участі слідчих та процесуальних дій в якості підозрюваної, у кримінальному провадженні № 22022070000000083 від 07.06.2022 р. **При собі** необхідно мати паспорт громадянина України або, як виняток, інший документ.

Стаття 138. Поважні причини неприбуття особи на виклик

1. Поважними причинами неприбуття особи на виклик є:
- 1) затримання, тримання під вартою або відбування покарання;
 - 2) обмеження свободи пересування внаслідок дії закону або судового рішення;
 - 3) обставини непереборної сили (епідемії, військові події, стихійні лиха або інші подібні обставини);
 - 4) відсутність особи у місці проживання протягом тривалого часу внаслідок відрядження, подорожі тощо;
 - 5) тяжка хвороба або перебування в закладі охорони здоров'я у зв'язку з лікуванням або вагітністю за умови неможливості тимчасово залишити цей заклад;
 - 6) смерть близьких родичів, членів сім'ї чи інших близьких осіб або серйозна загроза їхньому життю;
 - 7) несвоєчасне одержання повістки про виклик;
 - 8) інші обставини, які об'єктивно унеможливають з'явлення особи на виклик.

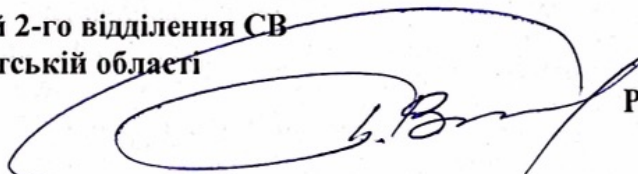
Стаття 139. Наслідки неприбуття на виклик

1. Якщо підозрюваний, обвинувачений, свідок, потерпілий, цивільний відповідач, який був у встановленому КПК України порядку викликаний (зокрема, наявне підтвердження отримання ним повістки про виклик або ознайомлення з її змістом іншим шляхом), не з'явився без поважних причин або не повідомив про причини свого неприбуття, на нього накладається грошове стягнення у розмірі: - від 0,25 до 0,5 розміру мінімальної заробітної плати – у випадку неприбуття на виклик слідчого, прокурора; - від 0,5 до 2 розмірів мінімальної заробітної плати – у випадку неприбуття на виклик слідчого судді, суду.

2. У випадку, встановленому частиною першою цієї статті, до підозрюваного, обвинуваченого, свідка, може бути застосовано привід.

3. За злісне ухилення від явки свідок, потерпілий несуть відповідальність, встановлену законом.

Старший слідчий 2-го відділення СВ
УСБУ в Закарпатській області
майор юстиції



Роман СТРЕНІЦЬКИЙ

09 травня 2023 року

ПОВІСТКА ПРО ВИКЛИК

Кому: Козлов Володимир Сергійович, 12.07.1958 року народження
Куди: місто Бор Нижегородської області російської федерації
відповідно до вимог ст.ст. 133, 135 Вам необхідно з'явитися 15.05.2023 року о 10 год.
до Управління СБ України в Закарпатській області, каб. № 70 за адресою м. Ужгород,
вул. Довженка, буд. 3, для участі слідчих та процесуальних дій в якості підозрюваної, у
кримінальному провадженні № 22022070000000083 від 07.06.2022 р. При собі необхідно
мати паспорт громадянина України або, як виняток, інший документ.

Стаття 138. Поважні причини неприбуття особи на виклик

1. Поважними причинами неприбуття особи на виклик є:
- 1) затримання, тримання під вартою або відбування покарання;
 - 2) обмеження свободи пересування внаслідок дії закону або судового рішення;
 - 3) обставини непереборної сили (епідемії, військові події, стихійні лиха або інші подібні обставини);
 - 4) відсутність особи у місці проживання протягом тривалого часу внаслідок відрядження, подорожі тощо;
 - 5) тяжка хвороба або перебування в закладі охорони здоров'я у зв'язку з лікуванням або вагітністю за умови неможливості тимчасово залишити цей заклад;
 - 6) смерть близьких родичів, членів сім'ї чи інших близьких осіб або серйозна загроза їхньому життю;
 - 7) несвоєчасне одержання повістки про виклик;
 - 8) інші обставини, які об'єктивно унеможливають з'явлення особи на виклик.

Стаття 139. Наслідки неприбуття на виклик

1. Якщо підозрюваний, обвинувачений, свідок, потерпілий, цивільний відповідач, який був у встановленому КПК України порядку викликаний (зокрема, наявне підтвердження отримання ним повістки про виклик або ознайомлення з її змістом іншим шляхом), не з'явився без поважних причин або не повідомив про причини свого неприбуття, на нього накладається грошове стягнення у розмірі: - від 0,25 до 0,5 розміру мінімальної заробітної плати – у випадку неприбуття на виклик слідчого, прокурора; - від 0,5 до 2 розмірів мінімальної заробітної плати – у випадку неприбуття на виклик слідчого судді, суду.

2. У випадку, встановленому частиною першою цієї статті, до підозрюваного, обвинуваченого, свідка, може бути застосовано привід.

3. За злісне ухилення від явки свідок, потерпілий несуть відповідальність, встановлену законом.

Старший слідчий 2-го відділення СБ
УСБУ в Закарпатській області
майор юстиції



Роман СТРЕНІЦЬКИЙ

09 травня 2023 року